

Marti Martorell

Com a complement del repàs a una part de les estrenes de la temporada 2002-2003 que es va publicar el mes passat, faré un resseguiment breu d'alguna de les pel·lícules que hem pogut veure l'estiu i que coincideix amb els mesos que *Temps Moderns* ens deixa descansar ben mescladament.

En primer lloc hi ha *Matrix Reloaded*, segona part fluixa molt fluixa d'una *Matrix*, dirigida pels germans Andy i Larry Wachowski, que entretenia i que fins i tot conceptualment no coixejava. *Reloaded*, però, no és més que escenes d'acció amb un mínim «filosòficoinformàtic» massa feble que no equilibra l'excés d'efectes digitals. D'aquí a un mes n'arriba la tercera part, que no crec que millori el resultat de l'anterior i que segurament, pels tràilers vists fins ara, encara la farà bona.

Un altre pel·lícula que forma part d'una trilogia és *Terminator 3*, de la qual es nota molt que no hi ha gaire la mà de James Cameron (director i guionista principal de les dues primeres parts). És una llàstima que Jonathan Mostow no mostri la mateixa habilitat que a *U-571* per contar una història que es veu desbordada per les escenes d'acció unides sense gaire traça i que es rehabilita una mica pel final, un acabament que capgira amb mala idea el sentit de les dues predecessores.

People I Know (*Relaciones confidenciales*) d'un director poc prolífic com és Daniel Algrant beu de les pel·lícules de denúncia social de Sidney Lumet, però finalment esdevé una crònica negra sense substància sobre les vicissituds

Estrenes de l'estiu

d'aquells joves revolucionaris dels anys seixanta quatre dècades més tard.

28 Days Later (*28 días después*), tret del factor estètic de ser enregistrada amb càmera digital amb la finalitat expressa d'aconseguir una fotografia «malaltissa», no deixa de ser una incursió buida en el gènere dels *zombies* de Danny Boyle, reconegut director de les sobrevalorades *Trainspotting* i *The Beach* (*La playa*).

Per mi, *Hulk* simplement és una de les millor translacions cinematogràfiques d'un personatge de còmic dels darrers anys. Un director força eclèctic com és Ang Lee fa una de les propostes més diferenciades (a més, ha de passar gairebé una hora perquè Hulk faci presència a la pantalla, fet aterridor per al simple consumidor d'efectes especials) respecte de la resta de pel·lícules basades en còmics i l'acosta a una temàtica que

li agrada molt: la relació gairebé sempre problemàtica entre les diferents generacions. A alguns els pot semblar redundant traslladar, en alguns moments, l'esquema en vinyetes del còmic, però a d'altres, entre els quals m'hi encloc, els resulta una solució cinematogràfica interessant i ben aprofitada.

La millor estrena de l'estiu ha estat *Sinbad: Legend of the Seven Seas* (*Simbad: la llegenda dels set mars*), una pel·lícula d'animació de la productora *Dream Works* dirigida per Timothy Johnson i Patrick Gilmore, que recupera l'esperit de les pel·lícules d'aventures de l'especialista Ray Harryhausen, creador dels fabulosos efectes visuals creats mitjançant la tècnica *stop-motion* que caracteritzen produccions com *Jason and the Argonauts* o *One Million Years B.C.* (*Hace un millón de años*). Aventures, humor i una

història ben travada que no necessita de cap cançoneta (ja era ben hora de desterrar-les del món de l'animació) per fer-la anar endavant.

ARARAT

Atom Egoyan ha fet amb *Ararat* el que Steven Spielberg va realitzar amb *Schindler's List*: utilitzar el cinema com a memòria de dos genocidis, el jueu durant la Segona Guerra Mundial en el segon cas, i l'armeni durant la Gran Guerra en la producció d'Egoyan.

Aquest director, nascut a Egipte, però criat al Canadà, i fill de dos pintors armenis, té una trajectòria cinematogràfica no gaire extensa, però amb la presència gairebé constant d'explicar la part més fosca i dolorosa de l'ésser humà. En aquest cas, Egoyan parla de l'extermini en massa del poble armeni dins els límits de l'imperi Otomà durant la Segona Guerra Mundial. Però, en comptes de recórrer a la simulació històrica, Egoyan mostra un rodatge d'una pel·lícula so-

bre aquesta carnisseria i, per tant, el cinema dins el cinema esdevé també testimoni cru del genocidi.

Exercici d'estil, doncs, que fluctua entre la reproducció de la realitat present i de la realitat filmada, de molt bons resultats, tret d'una tercera història (un pare que no accepta la homosexualitat del fill, ja casat i que li ha donat un nét) que vol evolucionar segons els desenvolupaments de les altres dues, però que finalment resta solidesa al resultat final de la pel·lícula.

PHONE BOOTH (ÚLTIMA LLAMADA)

Joel Schumacher és un director que bé peca per excés (els dos darrers lliuraments de Batman) o que, per contra, sap trobar el punt òptim a les produccions que realitza, com és el cas de *Phone Booth*, perquè realment té mèrit saber captivar l'espectador durant gairebé noranta minuts mostrant bàsicament un sol personatge (Colin Farrell) dins una cabina telefònica acorralat per no se sap qui.

El personatge que interpreta Farrell és un representant cràpula casat que cada dia telefona des d'una cabina a una futura actriu amb la intenció de seduir-la. Algú (una veu masculina a l'altra banda de la línia telefònica) aprofita aquest costum per fer-li xantatge.

Una planificació efectiva i una dosificació mesurada dels elements sorpresa constitueixen els dos encerts principals de la pel·lícula, amb tan sols el punt sobrer de la crítica supèrflua, en acabar *Phone Booth*, que es fa de l'adulteri.

PIRATES OF THE CARIBBEAN: THE CURSE OF THE BLACK PEARL (LOS PIRATAS DEL CARIBE. LA MALDICIÓN DE LA PERLA NEGRA)

Un comentari més breu que el títol de la pel·lícula: per què no se sa-

ben fer pel·lícules d'aventures avui dia? I encara amb més concreció: no es faran mai més pel·lícules interessants sobre pirates?

Crec que el problema rau en la manca de convenciment dels propis creadors en el gènere; se la miren d'enfora, com si no fos cosa seva, la qual cosa es tradueix en un producte híbrid entre l'homenatge i, alhora, la sàtira, en un conjunt que no anava de lligar gens, principal mal que pateix la producció encomanada a Gore Verbinski.

A tot això, cal afegir-hi segurament l'error de decidir fer, per a la pantalla gran, la versió d'una atracció del parc temàtic de Walt Disney a Orlando, amb les constriccions que això suposa a l'hora de fer-ne un espectacle cinematogràfic independent, com també un més que histriònic Johnny Depp, actor que no hi desdiria gens amb una mica més de contenció gestual.

FEMME FATALE

Com al tràiler de *Femme Fatale* (ara cal llegir amb un ritme molt ràpid): voyeurisme; dones fatals; sexe; plànols seqüència; virtuosisme; traïció; destins inevitables; càmeres de fotos... ho vols tornar a veure tot una altra vegada?

Després d'una fallida expedició a Mart (*Mission to Mars*), Brian De Palma torna a recuperar les maneres i temàtiques de les pel·lícules que va fer a finals dels anys setanta i començaments dels vuitanta.

Tot i la identificació que vol fer De Palma entre la dona fatal dels anys quaranta, amb la clara al·lusió al començament de *Double Indemnity* (*Perdició*, Billy Wilder) i la de l'actualitat, la protagonista és massa carnal i directa, amb la qual cosa l'esperit que vol recuperar se li fa lluny.

No obstant això, durant tota la pel·lícula hi ha mostres del millor virtuosisme, ja esmentat, de De Palma (tot i que alguna vegada poden arribar a ser vàcues i òbvies) i que ens recupera el creador de vint-i-cinc anys enrere, com és l'escena inicial del robatori, que dura tant com la nova versió musical del *Bolero* de Ravel, la peça que marca el ritme.

THE LEAGUE OF EXTRAORDINARY GENTLEMEN (LA LIGA DE LOS HOMBRES EXTRAORDINARIOS)

Alan Moore, un dels noms més importants del còmic actual, va idear una novel·la gràfica en què es reunien els principals personatges literaris de la cultura europea de les darreries del segle XIX: Allan Quatermain; el capità Nemo; la vampiressa Mina Harker; l'home invisible i el doctor Jekyll. Aquesta reunió de gent és convocada pel govern britànic amb la idea de lluitar contra algú que vol rompre l'equilibri entre les potències per fer-se amb el poder mundial.

En plena efervescència de pel·lícules basades en personatges de còmic, no ha de sorprendre que ara se'n faci la versió cinematogràfica, a la qual s'afegeixen, respecte del producte original, els personatges de Tom Sawyer i de Dorian Gray.

Segurament les desavinences entre el principal productor (Sean Connery, a més d'actor principal) i el director, el britànic Stephen Norrington, són una de les explicacions perquè aquesta pel·lícula no funciona gaire, ja que Stephen Norrington va abandonar el projecte durant la postproducció, motiu pel qual el muntatge final és creació de Connery mateix. No és estrany així que la pel·lí-

cula nedi en el no-res i que en gran part sigui una exposició, una darre-re l'altra, de personatges prototípics; un nus mínim amb situacions tòpiques i un desenllaç mal aconseguit, molt lluny de la fascinació narrativa aconseguida per Alan Moore en l'obra gràfica.

DOWN WITH LOVE (ABAJO EL AMOR)

La idea principal de *Down with Love* és revisar les pel·lícules protagonitzades per Doris Day i Rock Hudson, fins al punt que es recupera l'anagrama de la 20th Century Fox i el cartell *In Cinemascope* típics dels anys seixanta per acabar d'arrodonir-ho tot. A més, hi apareix també Tony Randall, l'amic etern de Rock Hudson en les tres pel·lícules que va fer amb Doris Day. Al contrari que l'operació de *Pirates of the Caribbean*, la tasca del director Peyton Reed crea una pel·lícula entretinguda i que sap moure's entre, sobretot, la visió irònica i el vessant nostàlgic vers aquells tipus de produccions.

Renée Zellweger i Ewan McGregor fan amb gràcia el que els toca fer: intercanvi de frases en doble sentit; mirades seductores i carusses, a més de ballar i moure's en decorats característics dels anys seixanta, però, recreats digitalment, volgutament artificiosos per arribar a ser captivadors. ■

La Liga de los hombres extraordinarios.

